

จากธรรมชาติและชีวิตถึงป่าไม้กับพฤกษศาสตร์
และปัญหาสังคมไทย

.....ระพี ลาคริก

พฤกษปรัชญาสามารถค้นพบได้ถึงแก่นแท้ของสิ่งต่าง ๆ พบได้ถึงความว่างเปล่าซึ่งได้ถึงอิสรภาพในรากฐานชีวิต และกำหนดได้ถึงการดำเนินวิถีการพึ่งพาตนเองอย่างมีศักยภาพตลอดจนสะท้อนได้ถึงค่านิยมคุณภาพชีวิตที่แท้จริงภายในตัวเอง อย่างไรก็ตาม กฎแห่งความจริงเหล่านี้ เป็นสิ่งผสมกลมกลืนอยู่กับธรรมชาติ มนุษย์ผู้รู้ได้ ย่อมสามารถค้นพบได้อย่างอิสระในทุกโอกาส

ธรรมชาติเป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงร่วมกันของสิ่งทั้งหลาย ที่ต่างก็สะท้อนภาพการเกิดและการเสื่อมสลายตนเองให้สามารถสัมผัสได้ รู้ได้ และหากจะถามสืบต่อไปว่า ใครเล่าที่ เป็นผู้สัมผัสได้รู้ได้ คำตอบคงจะลงตรงที่ "มนุษย์" นั้นเอง

จากสาเหตุดังกล่าว เราเห็นจะต้องยอมรับว่า สิ่งหนึ่งซึ่งหลักพฤกษศาสตร์ได้ชี้แนะไว้ว่า "ทุกสิ่งทุกอย่างต่างก็มีมนุษย์เป็นเหตุ" นั้น น่าจะมีความชัดเจนภายในตัวเองด้วยภาพสะท้อนจากประเด็นที่กล่าวถึง

มนุษย์ซึ่งมีการเกิด จึงมีกายที่สามารถสัมผัสได้ในด้านรูปวัตถุ และพฤติกรรมที่ประกอบขึ้นโดยกายก็มีอิทธิพลและแนวโน้มทำให้มนุษย์ผู้สัมผัส บังเกิดภาวะยึดติดเป็นเงื่อนไขแฝงไว้ในจิตใจ และมีอิทธิพลกำหนดวิถีการคิดที่มีทิศทางมุ่งจากตนเองสู่สิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ภายนอก แม้สิ่งซึ่งเป็นเพื่อนมนุษย์ด้วยกันเอง

การคิดที่มุ่งวิถีทาง "ทบทวนตนเอง" เพื่อเสริมสร้างรากฐานของการรู้สิ่งทั้งหลายได้อย่างแท้จริง จึงควรถือว่า เป็นการสร้างสมดุลขึ้นในจิตใจ แม้เป็นสิ่งที่ยากสำหรับแต่ละบุคคล ผู้ปรากฏดำเนินวิถีชีวิตโดยทั่ว ๆ ไป แต่จริง ๆ แล้ว ความยากความง่ายก็หาใช้สิ่งที่มีสาระอันควรแก่การถือเป็นเรื่องเป็นจังในตัวมันเองไม่ หากเกิดเพราะมีมนุษย์เป็นเหตุเป็นผลอีกเช่นกัน

ดังนั้น กระบวนการธรรมชาติที่ปรากฏกระแสการเปลี่ยนแปลง ซึ่งมีการเกิดและการเสื่อมสลายตัวเองของด้านที่เป็นรูปแบบ ทั้งที่ปรากฏเป็นภาพรวมและภาพของแต่ละสิ่งซึ่งเป็นองค์ประกอบ หากมนุษย์จะสามารถรู้ได้อย่างแท้จริงจากที่ได้มีโอกาสสัมผัส ก็ต่อเมื่อมีคุณสมบัติในการถือสมมูลระหว่างกายกับจิตได้อย่างสมเหตุสมผล ทำให้สามารถหวนกลับมาคิดทบทวนเพื่อรู้ตนเองเป็นธรรมชาติอยู่ในรากฐานชีวิตได้ก่อนอื่น

ธรรมชาติเป็นกระบวนการที่ผสมผสานไว้ด้วยกระแสพลังและการสืบทอด ที่เชื่อมโยงปรากฏการณ์ต่าง ๆ เข้าไว้ด้วยกันอย่างมีระบบบนรากฐานกฎแห่งความจริง และเกิดภาพสะท้อนที่ส่งผลเป็นครูให้มนุษย์รู้ว่า ทุกสิ่งทุกอย่างต่างก็มีชีวิตชีวาและมีคุณค่า โดยถือกระบวนการเงื่อนไขที่มีลักษณะจำเพาะเหมาะสมอยู่ ณ พื้นฐานตนเอง ต่อเนื่องกันมาได้อย่างมั่นคงด้วยช่วงเวลาที่ยาวนาน และยังคงสะท้อนภาพที่มีการประสานสัมพันธ์เป็นเนื้อเดียวกัน เป็นกระบวนการกว้างใหญ่ไพศาลเชื่อมโยงไปถึงสากลจักรวาล

กฎแห่งความจริงจึงเป็นหลักประกันความมั่นคง ที่มนุษย์ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติ และมีอิทธิพลทางความคิด มีความจำเป็นและถือเป็นหน้าที่ ที่ต้องเรียนรู้ เพื่อปฏิบัติต่อธรรมชาติและต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันเอง ได้อย่างเหมาะสมกับเหตุผล และหวังความมั่นคงของธรรมชาติที่จะสนองวิถีชีวิตที่ดีของมนุษย์ได้ตลอดไป

การเรียนรู้กฎแห่งความจริงซึ่งถือเป็นหน้าที่ของมนุษย์ทุกคน จึงสามารถเรียนรู้ได้โดยเริ่มจากสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ปรากฏอยู่ในกระบวนการธรรมชาติ รวมทั้งสิ่งซึ่งปรากฏอยู่ในกระแสการเปลี่ยนแปลงเป็นธรรมชาติ ภายในมนุษย์เอง และจำเป็นต้องสามารถทบทวนและสืบสาวกลับไปสู่แก่นแท้อันถือเป็นศูนย์รวมของทุก ๆ เรื่องให้สามารถรู้ได้ท่ามกลางปรากฏการณ์ต่าง ๆ ที่สร้างความหลากหลายด้วยรูปลักษณะมากขึ้นเรื่อย ๆ

แม้ว่ามนุษย์แต่ละชีวิต จะมีลักษณะที่แท้จริงปรากฏอยู่ ณ รากฐานตนเอง หรือที่เรียกว่า "จุดยืน" ซึ่งกำหนดโดยกฎธรรมชาติทำให้แตกต่างกันไป และลักษณะภายในรากฐานความคิดความเชื่อในวัฒนธรรมระหว่างท้องถิ่นก็แตกต่างกันได้

อย่างไรก็ตาม วิถีชีวิตบุคคลที่ถูกกำหนดไว้ในรากฐานที่แท้จริง ให้มุ่งศึกษาเรียนรู้ธรรมชาติ จะได้รับพลังสะท้อนกลับมาสนับสนุนให้รู้ถึงอิสรภาพที่แท้จริงได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น และเมื่อตระหนักชัดมากขึ้นเพียงใด ในมุมกลับก็ยิ่งรู้ว่า การจะศึกษาให้ถึงแก่นแห่งความจริงนั้น ควรมุ่งวิถีสู่สิ่งล้นผลได้ทุกลักษณะของปรากฏการณ์ธรรมชาติ ไม่ว่าจะมีโอกาสสัมผัสกระบวนการป่าไม้ พื้นดิน แม่น้ำมหาสมุทร พระอาทิตย์พระจันทร์ ที่ปรากฏถึงซึ่งกันและกันในสากลจักรวาล ไม่ควรยึดติดอยู่กับรูปแบบสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

อนึ่ง ได้มีการชี้หลักการพื้นฐานไว้ชัดเจนแต่แรกแล้วว่า "มนุษย์เป็นเหตุเป็นผลของทุกสิ่งทุกอย่าง" กับอีกด้านหนึ่งที่ต้องมีในมนุษย์เพื่อความเข้าใจหลักการดังกล่าวก็คือ "แต่ละบุคคลที่สามารถรู้และยอมรับความจริงเป็นธรรมชาติอยู่ในรากฐานจิตใจตนเองเท่านั้นที่จะเข้าถึงหลักการได้อย่างแท้จริง"

ดังนั้นวิถีชีวิตและสังคมมนุษย์จึงละเว้นเสียมิได้ ที่จะต้องถือการจัดการศึกษาที่ "ให้รู้

วิชาการทางเทคนิคโดยอีกด้านหนึ่ง ก็มีการส่งผลสะท้อนกลับมาพัฒนา ภาวะการรู้ตนเอง
ภายในรากฐานชีวิต ผลมกลมกลืนกันไปในสภาวะและบรรยากาศของกระบวนการจัดการ"

และอีกประการหนึ่ง การศึกษาที่มุ่งสู่เป้าหมายนี้ เป็นสิ่งที่สามารถกระทำได้อย่างอิสระใน
ระดับบุคคล ไม่ว่าจะมีความสัมพันธ์อยู่กับสิ่งใดหรือสาขาใดก็ตาม

มนุษย์ มีทั้งร่างกายและจิตใจ และทั้งสองสิ่งต่างก็มีอิทธิพลสัมพันธ์ถึงซึ่งกันและกันอยู่
ภายในกระบวนการของแต่ละชีวิต หากศึกษาถึงประเด็นที่ "มนุษย์ถือกำเนิดมาจากธรรมชาติ"
ซึ่งภายในกระแสธรรมชาติเอง ก็มีทั้งปรากฏการณ์เปลี่ยนแปลงในด้านรูปวัตถุ แต่เมื่อมนุษย์มี
โอกาสสัมผัสปัจจัยสี่ ร่วมกับการที่ร่างกายเป็นสื่อถ่ายทอดพลังและความมีเหตุมีผล เข้าสู่จิตใจ
และในมุขกลับก็ถ่ายทอดกลับออกมาเป็นพฤติกรรมลักษณะต่าง ๆ ที่ควรมีผลทำนุบำรุงธรรมชาติ
เป็นการตอบสนอง

ผลจากการสัมผัสธรรมชาติ ในด้านรูปวัตถุจึงน่าจะก่อให้เกิดพัฒนาการทางจิตใจทำให้เกิด
เกิดภาวะเงื่อนไขกำหนดพฤติกรรมของมนุษย์ให้มุ่งวิถีกลับออกมากระทำการทำงานบำรุงธรรมชาติและ
พัฒนาบรรยากาศของโลกให้มุ่งทิศทางการเปลี่ยนแปลงสู่ความดีสุขมากขึ้น

เมื่อธรรมชาติเป็นทั้งผู้ให้กำเนิด และเป็นพัฒนาการทางจิตใจแก่มนุษย์ กับยังเชื่อต่อไป
อีกว่า เมื่อเป็นพื้นฐานการให้มนุษย์แก่โลกแล้วก็ย่อมให้ความมั่นคงแก่ชีวิตและการสืบทอดเชื้อ
ชาติเผ่าพันธุ์ ด้วยความรับผิดชอบอย่างมีเหตุมีผล ดังนั้นหากค้นหาความจริง ณ ประเด็นนี้ได้
น่าจะพบกับอีกสิ่งหนึ่งว่า ชุมชนมนุษย์จำเป็นต้องมีศูนย์รวมความคิดความเชื่อที่สืบเนื่องมาจาก
ความแตกต่างระหว่างกันและกันด้วยเงื่อนไขภายในรากฐานจิตใจและชีวิตของแต่ละบุคคลเพื่อ
การอยู่ร่วมกันได้อย่างสมเหตุสมผล และบังเกิดความดีสุขขึ้นในบรรยากาศ

ชุมชนมนุษย์ซึ่งกระจายอยู่ในโลกที่ถือเสรีภาพ จึงมีศาสนาเป็นวัฒนธรรมอยู่ในพื้นฐาน
โดยที่เชื่อว่ากระแสความคิดความเชื่อของแต่ละบุคคลที่ไม่เหมือนกัน จะได้รับการประสาน
สัมพันธ์เป็นเอกภาพโดยกฎความจริง เพื่อเกิดศูนย์รวมของการพัฒนาที่เป็นกระบวนการ และมี
สายสัมพันธ์เชื่อมโยงถึงธรรมชาติผู้เป็นครูที่แท้จริงทั้ง ณ ช่วงที่เป็นประวัติการเกิดและท่าม
กลางวิถีที่เป็นมาจนถึงปรากฏให้รู้เป็นได้ในยุคปัจจุบัน เพื่อหวังให้มนุษย์มีจิตสำนึกที่จะอนุรักษ์
ธรรมชาติไว้สำหรับตอบสนองชีวิตตนเองได้อย่างมั่นคงในระยะยาว

ความแตกต่างของรากฐาน ระหว่างชุมชนท้องถิ่นได้ทำให้เกิดความแตกต่างระหว่าง
กระบวนการอันเป็นที่มาของศาสนาหรือระบบความคิดความเชื่อ ซึ่งจริง ๆ แล้ว ก็เป็นเพียง
ความความแตกต่างระหว่างกันและกันด้วยเงื่อนไขของภาวะแวดล้อมธรรมชาติซึ่งปรากฏอยู่ ณ
ภายนอกซึ่งเป็นที่มาเท่านั้น หากมนุษย์ผู้ต่างกันด้วยรากฐานถิ่นกำเนิดที่สืบทอดมาถึงความแตกต่าง

กันด้วยจุดยืนทางศาสนา จะสามารถทบทวน สืบสาวกลับไปรู้แก่นแท้ได้ ย่อมสามารถประสาน ความเข้าใจและยอมรับซึ่งกันและกันได้อย่างสงบ

อนึ่ง เราจะพบว่าภายในกระบวนการของแต่ละศาสนานั้นบ้างก็ถือความผูกพันกับพระ- อากิตย บ้างก็พระจันทร์ และดวงดาวต่าง ๆ เป็นสื่อความคิดความเชื่อ แต่ในพุทธศาสนา ได้ สละท่อนภาพเด่นชัดว่ามีกระบวนการธรรมชาติที่เป็นสื่อใกล้ชิดตัวมาก คือ ถือกระบวนการป่าไม้ เป็นสื่อการเรียนรู้ถึงความมีเหตุผล แม้ภาพเขียนที่สะท้อนจินตนาการทางพุทธศาสนา ก็มีภาพ ต้นไม้ สัตว์ป่า ชีวิตคนในสภาพต่าง ๆ และเทวดาซึ่งก็คงหมายถึงความมีเหตุผลหรือความชอบ ธรรมอันเป็นสิ่งที่สุดของกระบวนการธรรมชาตินั้นเอง

เมื่อมุ่งวิถิการพิจารณาไปสู่ "มนุษย์" เป็นอันดับแรก และมุ่งเน้นที่ความคิดซึ่งสืบเนื่อง มาจากเงื่อนไขที่ปรากฏอยู่ในรากฐานชีวิต เราน่าจะถือว่า ปรัชญาหรือความมีเหตุมีผล เป็น สิ่งที่มีอยู่แล้วในมนุษย์เป็นธรรมชาติ แต่ศาสนาเป็นกรรมวิธีที่นำเอาปรัชญามากำหนดเป็นระบบ และวิธีการเพื่อการจัดการและการใช้ประโยชน์ในการดำเนินชีวิตของมนุษย์ที่หวังว่าน่าจะ สามารถนำวิถีสู่คานติสุขได้

ดังนั้น ศาสนาในด้านที่ปรากฏเป็นรูปแบบ จึงน่าจะเป็นส่วนเปลือกของปรัชญา มนุษย์ผู้ ปรารถนาความสงบสุขและความมั่นคงที่แท้จริง จึงควรมุ่งเรียนรู้ปรัชญาซึ่งเป็นรากฐานของศาสนา หากไม่มองข้ามความสำคัญของปรัชญาไปมุ่งเน้นศาสนา ซึ่งแน่นอนที่สุด ย่อมส่งผลสะท้อนทำให้เกิด ภาวะ "ยึดด้านซึ่งเป็นเปลือกและก่อให้เกิดภาวะอึดตายขึ้นภายในกระบวนการเรียนรู้ศาสนา" ได้เช่นกัน

ไม่ว่าจะเป็นความเชื่อที่มุ่งสู่ด้านซึ่งรู้สึกว่าเป็นศาสนา หรือมุ่งสู่ด้านที่รู้สึกว่าเป็นศาสนา ไม่ได้ก็ตาม หากรู้ได้ลึกซึ้ง คงไม่มองอย่างยึดติดและโทษศาสนา หากสามารถเจาะผ่านเข้าไป รู้ได้ว่า "คน" เป็นสิ่งทำให้เกิดผลดีผลไม่ดีได้ทั้งสองด้าน และศาสนาก็เป็นเครื่องมือที่ มนุษย์ผู้มีอิสรภาพจะใช้สิทธิพิจารณาผ่านกระแสการศึกษาเข้าไปค้นหาและเรียนรู้ปรัชญาซึ่งเป็น กฎธรรมชาติและนำออกมาใช้ประโยชน์ในการดำรงชีวิตได้ถึงรากฐาน

ความเชื่อที่เกิดจากการขาดอิสรภาพในการวิเคาะห์ภายในภาวะจิตใจทำให้ไม่สามารถ ใช้ศาสนานำวิถีทางไปสู่ประโยชน์สุขตามเป้าหมายที่แท้จริงได้ แต่จะยิ่งส่งผลสะท้อนกลับมาก่อ ภาวะปัญหาในกระบวนการศาสนาเองเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ

อนึ่ง หากการศึกษาเรียนรู้ศาสนา ไม่อาจเข้าถึงปรัชญาที่แท้จริงของศาสนาได้ การ- ศึกษาเรียนรู้ปรัชญาก็ย่อมไม่อาจเข้าถึงปรัชญาที่แท้จริงได้ด้วยเช่นกัน เนื่องจากรากฐานของ สาเหตุ สืบเนื่องมาจากคน หากกระแสภายในระบบที่เป็นมาแล้วจนถึงปัจจุบัน ยังไม่มีการ

ปรับเปลี่ยนตนเองได้อย่างจริงจัง

อนึ่ง ในการปรับเปลี่ยนระบบ คงต้องมองภาพรวมทั้งระบบความคิดที่ปรากฏอยู่ในรากฐานชีวิตคน และระบบที่นำสู่การจัดการและการปฏิบัติ ตลอดจนการกำหนดรูปแบบของวิธีการ ซึ่งการปรับเปลี่ยนที่มีการนำมาแบ่งแยกกันคิดและทำหากขาดความรู้อย่างลึกซึ้งจะยิ่งเพิ่มปัญหามากขึ้น ดังนั้นจึงจำเป็นต้องใช้บุคคลผู้รู้และเข้าถึงจริง ๆ ที่สามารถตัดสินใจปรับการปฏิบัติได้อย่างเหมาะสมกับสภาวะการณ์ของแต่ละโอกาสที่ไม่เหมือนกันที่เปิดไว้ให้ เพราะเป็นระบบการมองปัญหากันคนละทิศละทางกับที่เคยสร้างปัญหาและเป็นอยู่เดิม ความเป็นผู้รู้ลึกซึ้งและความคล่องตัวในการคิดการตัดสินใจ ตลอดจนความกล้าได้กล้าเสีย จึงเป็นพื้นฐานสำคัญ

ในเมื่อภาพความสัมพันธ์ระหว่างพุทธศาสนากับป่าไม้ เป็นสิ่งที่ใกล้ตาใกล้ใจ และสามารถเห็นได้ชัดเจน ภาพสะท้อนของทรัพยากรธรรมชาติทั้งหลายที่ปรากฏอยู่ในระบบนิเวศน์ป่าไม้ รวมทั้งสิ่งซึ่งอยู่ในเครือข่ายที่ประสานสัมพันธ์กันอยู่ได้รวมเงาธรรมชาติ ที่ได้ถูกทำลายสูญเสยร้ายแรงไปแล้วในปัจจุบันย่อมเป็นสัญญาณบอกเหตุด้วยตัวมันเอง และชวนให้ตั้งคำถามสืบทอดต่อไปถึงสถานการณ์พุทธศาสนาในสังคมไทยว่า ยังคงเจริญก้าวหน้าและสามารถรับใช้สังคมไทยได้ตามเป้าหมายจริงอยู่หรือเปล่า

จากคำสอนในพุทธศาสนาที่ชี้แนะไว้ว่า "จงเป็นบุคคลผู้ตื่นอยู่เสมอ" คงต้องมีการตั้งคำถามเพื่อทบทวนและนำไปสู่การแก้ไขปัญหาก็จริงก่อนอื่นว่า ในอดีตที่ผ่านมา ได้ส่งผลให้เราแต่ละคนตื่นจริงหรือเปล่า เนื่องจาก การตื่นที่แท้จริง หมายถึง "การตื่นด้วยความมีสติ" มิใช่การตื่นที่อาจเรียกว่า "ตื่นตระหนก หรือตื่นเพราะหลงและตกเป็นเหยื่อภาพลวงตา ที่มีมนุษย์ด้วยกันเอง แต่เป็นจำพวกชอบแสวงหาเหยื่อเพื่อประโยชน์แห่งตน เป็นผู้ประดิดประดอยขึ้นมา" ความตื่นและความเสื่อมเสีย จริง ๆ แล้วก็หาใช้สิ่งอันควรแก่การถือเป็นเรื่องจริงจังในตัวมันเองแต่ประการใดไม่ หากเกิดเพราะมีมนุษย์เป็นเหตุเป็นผลอีกเช่นกัน ดังนั้นปัญหาจึงขึ้นอยู่กับหลักการที่ว่า มนุษย์จะมีความสามารถหรือไม่สามารถ ใช้พุทธศาสนา ซึ่งมีรากฐานแท้และเป็นที่ยอมรับความสำคัญปรากฏอยู่ในกระแสวัฒนธรรมของสังคมไทยมาแล้วช้านานให้เป็นประโยชน์ตามเป้าหมายที่แท้จริงได้สำเร็จ

หากตระหนักได้ว่า ปัญหาต่าง ๆ เป็นเรื่องซึ่งมีคนเป็นฝ่ายถือรากฐานคงต้องยอมรับว่าคนแต่ละคนภายในชุมชนไทยผู้มีรากฐานความเชื่ออยู่ในพุทธศาสนา ควรถือว่ามีส่วนร่วมรับผิดชอบต่อผลได้ผลเสีย โดยปราศจากการนำเอาอุปวัตต์ซึ่งแตกต่างกันมาเป็นข้ออ้างและเป็นเครื่องมือแบ่งแยกเช่น นี้คือคฤหัสถ์ นั่นคือ พระสงฆ์ ซึ่งจริง ๆ แล้วก็ผลสืบเนื่องมาจากภาวะยึดติดอยู่เพียงเปลือกนอกซึ่งเป็นอุปสรรคขวางกั้น การเข้าถึงความจริง โดยเฉพาะ

อย่างยิ่งในกรณีที่ปัญหาที่มีรากฐานปรากฏอยู่ในระดับกว้างทั่วไปและลึกซึ้งถึงสังขารมชีวิตซึ่งทุกคนมีอยู่

หากสามารถละจากอัตตาที่ได้สะสมเข้าไว้แล้วช้านาน ให้สามารถเข้าถึงความจริงได้ เมื่อมีโอกาสสัมผัสกับสิ่งที่สัมพันธ์เกี่ยวข้องกับชีวิตตนเองไม่ว่าในรูปแบบใด และรู้เท่าทันต่อการเปลี่ยนแปลงที่มีผลแปลกแยกหลากหลายมากขึ้นอย่างไม่มีจุดจบสิ้น วิถีทางที่จะร่วมมือกันแก้ปัญหาย่อมสามารถบังเกิดขึ้นได้บนรากฐานแท้เองในทุก ๆ เรื่อง และน่าจะเป็นความหวังที่ทุก ๆ ฝ่ายจะเห็นแสงสว่างแห่งธรรมที่แท้จริงได้ด้วยตนเอง ซึ่งจุดนี้น่าที่จะทำให้แต่ละฝ่ายที่ปรากฏ มีแนวโน้มร่วมมือนำสู่ประโยชน์สุขในระบบศาสนาและระบบชีวิตประจำวันทั่ว ๆ ไป และสามารถกำหนดตนเองให้อยู่ในหน้าที่และอยู่ในพิธีการได้อย่างเหมาะสม โดยที่สืบเนื่องมาจากการรู้ได้ถึงเหตุผลที่แท้จริง.
